

ŠKARAT

Zabavno-zbadljiv in šaljiv list.

Št. 17.

V Ljubljani, 10. septembra 1884.

Tečaj II.

V sencu.

Ljubo se v priródi mili
Na vónjavej travi leží,
A srce mi v mésto sili,
Kder ljubica môja žíví.

Nad méno drevó prostíra
Ponóсно véje mogóče
Da solnce v mē ne upíra
Vročíne svoje pekóče.
A skvózi drevésne véje
Nebó se milótno smeje
Obráz mi svež vétrec ohlaja,
Po drévi listju nagaja,
Da rahlo sumé trepéče,
Sē sapo tajno šepéče.

Krilatcev glasovi čísti
Zvené prijazno mej lísti;
Cvetic prijétnih oblje
Probuja mí v duši milje;
A srebrno bistro vrélo
Povija se vmés jasnóvito.
Po polji ruméno žito
O sapi se maje vesélo.

Pobožna cerkvíca na hòlmi
Ozira nežno se v dól mi,
A vzadi suezene goré
Ponóсно v nebó kipé.

Roj črmljev medú si vrlo
V stan zémni tik mene nanaša;
Sē slamo ga srkam v grlo,
Ljubó me sladí njih paša.

Oj srce vse to procéni,
Utóli vse burne želje,
Napólni te néžno veselje!
A srce nemirno méni:
Ljubó se v priródi mili
Na vónjavej travi leží,
A slajši še v njenem krili.

Na rami jej mehkej sloní:
Jasnéjši no néba sév,
Je njén čaróben usmév:
Zdravejši no vetrov pih
Je dévin blažilén dih;
Lehnó šumi lístje na drévi
Rahléjši je hòd mojej dévi.
Zvočnejši no ptíče pétje
Je ljubičin zvonki glas
Zornejši no cvétno cvétje
Je ljubičin divni kras.
Bistréjši no vrélo bódro
Okó jasní jej módro,
Milejše no žito se giblje
Nje dévsko se nédrije ziblje,
Svetéjša no béla cerkvíca
Je njena brezgrešna dušíca,
Beléjša no snéžna belóta
Nje prs je tajna čaróta;
Med črmljev je slasten i ljub
A slajši je njen poljub.

Zató me v mesto sili
Kder ljubica moja žíví
Da-si se v priródi míli
Prijetno v sencu leží.

Čivkoslav Lažán.

Kak razložek je mej Notranjci pred zadnjo dopolnilno volitvijo v deželni zbor in po volitvi?

Pred volitvijo so bili vsi še „zavedni“, po volitvi pa je večina **obrezanih**.

- A. Povej mi hitro dovtip o novem poslanci g. Obresi.
B. Nič laglje nego to. Misli si: Requiescat in **Pace!**

Vprašanje.

Če doktorji v obče nemajo zaupanja pri narodu, zakaj je bil gospod dr. Štrbenec predsednik shodu volilnih mož v Postojini?

Na to vprašanje odgovarja nefrankovano gospod Ignacij Gruntar, c. k. notar v Logatci.

- A. Kdo pa je ta poslanec?
 B. To je Faber.
 A. Kaj pa je?
 B. Gozdar v službi kneza Auersperga, kakor vidiš, krepak možak.
 A. Gozdar? Kako ta pride v deželno zbornico?
 B. I kako, ali ne veš: „Quisque suae fortunae faber“?
 A. Da, vem, a pri tej kandidaturi gospod Fortuna ni imel prav nič posla.
 B. Vem da ne. A ravno zaradi tega, ker se za to volitev ni zanimal gosp. Fortuna, niti brigal „izvrševalni odbor klubu narodnih poslancev“, baš zaradi tega bil je Faber sam svoje sreče kovač.
 A. No jeden več ali manj, to nič ne stori.
 B. Ali, kakor pravi pregovor: Kdor ima dosti „špeha“, škornje ž njim maže.
 *
 A. Ste li že čuli? V Kleebergovi menažeriji zgodila se je preteklo soboto velika nesreča.
 B. C. D. E. Kaj pa, za božjo voljo?
 A. No, gospico Kleebergovo je pri predstavi ljuta žival ugriznila.
 B. C. D. E. (Unisono.) Katera, pa vendar ne tiger?
 A. Ne tiger, ne, ampak — bolha!

Resna premissljevanja penzioniranega filozofa Izidora Muzloviča.

Ko je bil nekdanj govornik o tiskovni svobodi rekel je znan mogotec, da se pri nas v Avstriji sme pisati vse, treba samo znati kakó? A baš ta nezmatna besedica: kako? je tisti prag, nad katerim se marsikdo spodtakne, zanjka, v katerej danes ta, jutri oni obtiči s svojo glavo. Nihče še ni te besede pojmu prišel na dno, izimši jedini nekolekovan slovenski „Tagblatt“ alias „Ljubljanski List“. On sme pisati, kakor se mu ljubi, vse, kar mu pride na jezik, ali kar se mu z višjega mesta zaukaže in nikdar se mu ni treba bati, da bi ga zaplenili gospodje na Žabjeku, ali pa na Turjaškem trgu.

Jaz pa, dasiravno sem že penzioniran filozof, še dandanes ne vem, kako se sme pisati, zategadelj se je parkrat zaporedoma zgodilo, da moja resna premissljevanja neso zagledala belega dne, marveč ostala pod ključem, da sem bil, kakor se navadno pravi konfiskovan. Vsemu temu kriv je jedino omenjeni: Kako?

Res, da je ta besedica osodepolna, da mi dela preglavico a teši me to, da drugi ljudje neso srečnejši, ker tudi ne vedó, kako se sme pisati, kako se sme govoriti.

Vsacega tacega sicer ne konfiskujejo, držeč se načela: Quod non est in actis, non est in mundo.“ A čestokrat bilo bi za dotičnika dobro, ko bi se njegovo duševno dete zaplenilo, da ne bi v svojih povojih in plencah prišlo mej svet.

Kako dobro bi delo gospodu Ignaciju, da neso njegove pri volilnem shodu v Postojini izrečene besede prišle v časnike iz časnikov pa mej narod! Razkoračil se je bil nad doktorji rekoč, da nemajo nikakega zaupanja mej ljudstvom. Huda beseda, neumestna in neopravičena! Huda bila je ta beseda, ker ni nikogar izvzel, neumestna, ker je s tem izrekel neposredno nezaupnico samemu predsedniku dru. Strbencu, kateri bi bil takoj moral odpovedati se predsedništvu, neopravičena pa, ker ta trditev ni istinita. Jaz poznam razmere v nekaterih kronovinah, to pa smelo trdim, da so baš v Kranjskej še izredno dobre in da so zlasti kranjski odvetniki še na nekakem idejalnem stališču. Dal Bog, da bi povsod bilo jednako!

A dandanes je že tako. Fraza vrže se mej svet, vsakdo jo pobere in potem kot svojo lastno iznajdbo prodaja naprej, ne da bi premissljeval, je li opravičena, ali ne. Tako n. pr. nahajamo v zadnji čas v jedno mer in dan na dan neprestano jadikovanje in tarnanje, „da smo ubožen narod“, da ničesar ne premoremo in ne zmoremo i. t. d. brez konca in kraja. Nikakor ne mislim, da smo narod bogatašev, a tako brez prestanka v nič devati nas ni treba, saj vendar še nismo taki, kakor prosjak, ki pred sv. Martinom kleči. Tudi se s tem javkanjem nič družega ne doseže, nego to, da posamičniki izgube pogum, da se jih prime malomarnost, apatija. Strahopetnežev, črnogledov, pesimistov imamo itak že preveč, čemu torej pomnoževati njih število? Mislite mari, da s tem vzbudite domoljubje, iskrenost, požrtvovalnost? Nikakor ne, baš naopako! Torej proč z neprestanim in neznosnim jadikovanjem, kajti naravnost nespametno je. Ne godi se nam sicer sijajno, a zakaj bi se vedno poniževali, ko nam prvi pogled v sosedne kronovine kaže, da je tamkaj marsikaj še slabše.

Ako pa tega ne zmoremo, ako smo tako zaslepljeni, da hočemo z zaničevanjem in obrekovanjem tega ali onega stanu doseči svoj ne baš uzvišeni smoter, potem nam ni pomagati, potem te svoje hibe ne bodemo odpravili, makari, da še tako jočemo, da se v solzah raztopimo. Sicer pa — ker sem že nehotoma kranjskih doktorjev apologet — mi je dostaviti še to, da bi marsikateri drugi stan še pred doktorji moral trkati na prsa: „Mea culpa, mea maxima culpa!“ Sapienti — za danes — sat!

Gospod Ignacij torej ni dobro pogodil besedice: Kako? in v zlo mu štejem, da je on kot beležnik in jurist kaj tacega izustil, vihtil tako orožje.

A tudi g. dr. Šterbenec ni imel takrat v Postojini srečnega dne. Da kot predsednik volilnemu shodu, kot dr. juris, kot deželni poslanec itd. ni vedel družega navesti, nego one uborne kmetijske subvencije za kmetijske svrhe, tega bi se ne bil nikdar nadejal. To je pravi „testimonium paupertatis“, bodi-si na vzgoraj, bodi-si na zdolaj. Živele subvencije! Sedaj še le razumejem, zakaj so tako silili pod ključ. Res prav treba je bilo ključa, žal, da je še to prišlo skozi ključavnico na dan, ker nam ni nikakor v čast, kajti, ako je kaj tacega možno na zelenem drevesu, česa se nam je na suhem vejevju nadejati?

Najčemernejši naš dnevnik je glede besede: „Kako?“ tudi še v škripcih. O notranjskej volitvi je namreč pisal, da mora kandidat imeti strah pred Gospodom. Zakaj ni povedal, pred katerim? Gospodov je dan danes toliko, da človek že ne ve, katerega bi se držal, pred katerim bi imel strah. Ako je pa mislil gotovega „Gospoda“ v Ljubljani, je bilo to poudarjanje nepotrebno, ker je kandidat pred njim imel res veliko strahu in je bil vrhu tega s častno besedo „zapikan“.

Jaz bi si želel zgolj takih narodovih zastopnikov, ki bi pred nikomur strahu ne imeli, potem bi utegnili vremena se zjasniti. Dokler bodemo pa poudarjali, da mora kandidat imeti strah, tako dolgo ne pridemo iz mlake.

Kako? O tem naj bi premissljala i „Lajbaherica“, da ne bode več pisala, ka za „skrajne elemente“ ni več prostora v zbornici.

Kako? Tako naj bi se vprašal tudi profesor Šuklje sam in to vsako jutro rano. Potem bi se izogibal vsem lažem in obrekovanjem, katera je do sedaj zakrivil v zadevi „Sokola“, „Narodne tiskarne“, „Škrata“ itd. itd. Temu bil bi že skrajni čas, kajti laž je laž, če je tudi oficijozna.

Le praktično.

Na Gorenjskem v „pisanem“ mestu imeli so čitalnico, čitalnica pa kakor se spodobi, trobojno zastavo. Zastava bila je lepa in dragocena, svilnata, žal, da njene boje neso bile stanovitne, marveč so se ravnale, kakor ženska ljubezen sploh, po zadnjem ljubčeku. Zadnji ljubček pa je bil dež, silovit dež, ki je pri nekej svečanej priliki lepo trobojno zastavo tako goreče objemal, da so bili sledovi vidni in se ni več dobro razločevalo, kje je meja mej rudečim in belim delom zastave. Po tej nezgodi sklical se je slovesno čitalnični odbor in vse je bilo tega mnenja, da se mora zamočena zastava popraviti, da se dobi vsaj zopet trobojnica.

A v slovesni seji oglesi se premodra glava in nasvetuje, da nekdanja trobojnica ostane kakeršna je v spomin na svečano priliko, sicer bi bilo to spominu na kvar.

In res sklenilo se je, da zastava ostane kakeršna je. Nobenega ugovora ni bilo čuti, le pozneje so pri čaši piva nekateri bolj hudomušni člani ugibali: „Kaj, ko bi bil Radecki pri Novari skočil čez planke in si pri tem hlače raztrgal, bi li te raztrgane hlače tudi pri paradah nosil v spomin na slavno zmago?“

A. Ne vem, zakaj te danes kar naprej smeh sili?

B. Kaj bi me ne. *Konšekov sin je sodelavec Lajbaherice. To je vendar presmešno.*

Oba. Ha-ha-ha-ha!

- A. Gospod Šterbenec kot doktor ni več sposoben za poslanca. Če torej ne bode izvoljen, kaj pa potem?
- B. No potem bode „štrbonk!“

- A. Koliko poslancev je bilo voljenih v Postojini?
- B. No, koliko? Samo jeden!
- A. Ne boš! Vsekako dva!
- B. Kako neki?
- A. Le pomisli: Izvrševalni odbor klubu narodnik poslancev se zahvaljuje volilcem, da so izbrali poslancem g. A. Obrezo, v istini pa je bil izvoljen g. A. Obresa. To sta vendar dva!
- B. A-ha!

„Glejte, mama, glejte, tukaj imajo tudi že pahljače!“

Odprto pismo

prijatelja Krojačeviča prijatelju Šoštariču, kramarju i. t. d.

Šent Vidu
pri Ptuji.

Dragi prijatelj! Prav iz srca obžalujem, da nesi dobil več glasov pri volitvi nego 25. — No, **petindvajset** bi jih bil Ti že davno pošteno zaslužil, a vendar je škoda, da ne več. Čemu si pa vendar šel na led. Že pregovor pravi, da naj vsak „šoštar“ ostane pri svojem kopitu. Ti pa niti šoštar nesi, ampak Šoštarič, torej si za nič; kam pa tudi pridemo ko bi volili šoštarje in Šoštariče v Gradec? Ali misliš, da bi tamkaj gori „dréto“ vlekli? Kaj še, šoštarje v imajo v Gradci že sami dosti, da se za Šoštariče niti ne menijo. Šoštar ostani pri svojem kopitu, Šoštarič pa pri svojem vatlu ali pa pri metru, če si se zadnjemu že kaj posebno privadil; meni meter še vedno preglavico dela in mislim, da pri Tebi tudi ne bode drugače, ker do sedaj nesi bil posebno svetla luč.

Kot prijatelj ti svetujem, da se zaradi tega ne žalostiš preveč. Marsikdo je že padel, Ti morebiti tudi že večkrat. Na

zadnje si pa vendar zopet ustal, čeravno si včasih imel otekle lase. Tolaži se s tem: Boljše je biti v Šent Vidu prvi kakor v Gradci zadnji. Ti imaš za Gradec že „polizeiwidrig“ ime, — — ičev, tudi **itschev** nič kaj ne „obrajtajo“ tamkaj gori in rekli bi gotovo: „Kann den aus St. Veit bei Pettau was gutes kommen?“ In na zadnje bi še kdo napravil slab dovtip ter rekel: „**šoštarič** ist ein verkleinerter **Schuster**“. Navstal bi splošen smeh in še to bi Ti prav nič ne pomagalo, da si na cesarja Jožefa spomenik na Ptuji položil venec. Žalostiti se pa že zavoljo tega ne smeš, ker mora vsak pošten „šoštar“ navajen biti na smolo in če so Tebi malo s terpentinom pokadili, zgodilo se je zaradi tega ker niti „šoštar“ nesi, ampak le Šoštarič. Vsacemu po njego vem stanu!

Na Kranjskem je pregovor:

Sveti Vid
Črešenj sit.“

Kakor čujem se pa sedaj pri Vas popeva:

„Šoštarič v Šent Vid“

Je že volitev sit

Dobil glasov je samo dvajset in pet

Zatorej kopito v rokah ima spet.

Vidiš kako si srečen! Pri živem telesu Te že opevajo, kaj še bode po smrti, ali ko bi dobil drugokrat šest in dvajset

glasov. Potem pa se samega veselja prekrstiš in prosis, da se smeš pisati „Kleinschuster“ to bode pravo ime za Te!
 Dotlej pa Te pozdravlja in sv. Duhu priporoča Tvoj prijatelj Krojačevič.

Lonec.*)

(Čudite se lepej primeri!)

Izkopal v zēmlji je čevljār
 Iz davne dōbe lōnec star:
 Se-li pač lahko v njem še kuha
 Krompirček, zelje, repa, juha?

Ljudem navadnim zaničljiv
 Zamazan ves in temnosiv
 Obrabljen ves in pa razpaden,
 To lōnec pač ni bil navaden.

In vzel ga je v rokē skrbnō
 In pazno vanj uprl okō,
 Se-li pač lahko v njem še kuha
 Krompirček, zeljce, repa, juha?

Pred mano pēsenca leži,
 Nezmislno se pač glasi,
 Da me boli uže glavica,
 Da se mrgodijo mi lica!

Takō golci vednō ta ptič:
 Izvirnega ne zgrebe nič,
 Premléto krōži ter netēčno,
 Takō takō pač bode vēčno!

Čivkoslav Lažan.

*) Priméri zadnjo številko „Kresovo“: Pergamen.

Mej dvema nemškutarjema.

- A. Tschau! Grüss dich!
 B. Servus! No, kaj ti praviš o položaji pri nas?
 B. Kaj neki? Izvrstno, non plus ultra, smemo si iz dna srca čestitati.
 B. Kako to? Saj nemamo, razen v hranilnici, zastavnici in v kazini nikjer več odločilnega glasu. Zdi se mi, da smo se, kakor miši poskrvili v luknje.

- A. Na videz je res tako. A če na drobno pogledamo, ima stvar vse drugo lice. Le pomisli, koliko je prišlo naših ljudi v dežel. Lahko rečem: „Hesterni sumus et omnia vestra tenemus!“ Jedva smo dobili Russa, že je prišel za njim Schwarz, naposled pa še Wagner. Kaj hočeš še več? Ali kakor bi rekel Heine: Mein Lieben, was willst du noch mehr?
 B. Res je! Sedaj ko imamo Wagnerja, tudi „Zukunftsmusik“ ni več daleč. Potem pa bodemo mi ubirali prvo struno. Hoch! tistim, ki delajo za nas. Hoch!
 A. Hoch! vsem, ki so naši „Geschäftsführer ohne Auftrag!“

Čivkoslavu Lažanu.

Sem po trati se sprehajal
 Se mladosti veselil,
 Cvetja kras me je obdajal
 Blagim duhom me pojil.

In sem trgal cvetke krasne
 V šopek mali je povil,
 Zrl sem šopek — misli jasne
 Žalni je spomin mračil:

„Nimam deve revče vborno
 Da bi šopek ji podal
 Da poljub na lice zorno
 Za vračilo bi izbral.“

V pravem času, misel dobra:
 Tebi naj poklonim ga,
 Pesen Tvoja je milobna
 Često odgnala mrak srcà.

Da zvenelo bode cvetje
 Naj Ti sreče ne kali:
 Tudi pesen bo minila,
 Ki to cvetje klanja Ti.

[Ljuboslav.

Pogovori

soseda Brezovičarja in Bizovičarja.

- Brezovičar: No, sosed, kaj pa praviš k notranjskej volitvi?
 Bisovičar: Pač ni, da bi dejal. Če pojde tako naprej, bo bodoči deželni zbor imel pač čudno lice.
 Brezovičar: Kako to?
 Bizovičar: Prav naravno. „Ljubljanski list“ in „Slovenec“ izdala sta gaslo, da ne sme noben v Ljubljani stanujoči narodnjak biti kandidat na deželi. Torej odpade pri prihodnej volitvi: Detela, Klun, Murnik, dr. Papež, Robič, dr. Bleiweis.
 Brezovičar: Da, da! Doktor pa že sploh nobeden ne sme biti, ker tega gospod notar Gruntar v Logatci ne trpi, čeravno je že sedaj jako čutno, da v deželnem odboru ni nobenga jurista.
 Bizovičar: Kdo pa bode potem deželni odbornik?
 Brezovičar: Kdo? No, Mulej iz Logatca, Potepan iz Zemonà in — — —
 Bizovičar: In pa midva!

- * * *
 Brezovičar: No sosed, ali si že bil v deželnem zboru?
 Bizovičar: Še ne, me prav nič tjakaj ne vleče.
 Bresovičar: Lej ga no, zakaj pa ne?
 Bizovičar: Ker je preveč poslancev, za te poslance preveč stroškov, za te stroške preveč davkov.
 Brezovičar: Jaz pa mislim, da je pravih poslancev še premalo.

Bizovičar: Kako neki?

Bizovičar: I no, to je tako: Za Notranjsko je g. Obresa jedini, ki more kaj storiti, za vso ostalo deželo pa gosp. Šuklje. Torej bi bilo dovolj, da bi samo ta dva sklicala sejo. Pri tem bi še stenografov ne potrebovali. Obresa itak redkokdaj govori, Šuklje pa vse kar govori in misli takoj tiska v svoj nekolekovani dnevnik. Sedaj vendar uvidiš, da so vsi drugi poslanci popolnem odveč, pravi statisti.

Brezovičar: Tvoje besede, sosed, so ostre, a imajo veliko resnice v sebi. Zakaj tega javno ne poveš?

Bizovičar: Kako pa bi? Saj nesem poslanec. A k letu bo že vse drugače?

Brezovičar: Kaj bo drugače?

Bizovičar: Kaj? No, čez leto bodo zopet volitve. Pri nas je mogoč le tisti za kandidata, ki je iz Bizovika doma. Drug nobeden ne. In takrat nastopim jaz. Potem jim bodem že dal vetra!

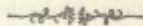
* * *

Brezovičar: Sosed, kaj pa je s sestankom treh cesarjev?

Bisovičar: Nič gotovega se še ne ve. Cesar Viliem baje ne pride.

Brezovičar: Zakaj pa ne?

Bizovičar: Ker še ne ve, bi li to bilo uredniku Šukljeju prav ali ne.

Gospodarske predloge, s katerimi se marsikdo najrajši temeljito peča.

Lastnosti bodočega notranjskega poslanca.

1. Ne sme biti Ljubljčan, Bog ne daj, da bi bil Štajerec, kajti to je naglaven greh. (Več o tem pove g. Sajovic v Slavini.)

2. Kdor je doktor, je eo ipso že od kandidature izključen, kajti vsak doktor je „izmeček človeštva“. (Referenta: bivši profesor in sedanji urednik Šuklje, pa gospod notar Ignacij. Gospod dr. Šterbenec se v ozadji sramuje svoje doktorske diplome in jo slovesno sežge.)

3. Mora javno izpovedati, da on jedini more osrečiti Notranjsko. (Kako? tega ne treba takoj povedati, dovolj je če si to misli.)

4. Če ni vladen, ne velja. Dotično spričevalo podpiše profesor Šuklje.

5. Mora biti vstrajen v obljubovanji, odločen pri nasvetovanji tretjega kandidata in dosledno sedeč na deželnozbornem sedeži.

6. Skrbeti mora, da so razna oblastva zanj, kajti Notranjec sme voliti le tacega, ki se ne boji vsacega, ampak prvega, ki pride.

V letovišči.

- A. Sosed N. je pač ljubezniv gospod. Vsakokrat prinese svoje gospoj kaj lepega, česar se ni nadejala.
- B. Res je, a najbolj iznenadil jo je danes.
- A. Kako? Povej, povej, povej s čim?
- B. No s svojim nepričakovanim prihodom.

Najnovejše.

Mnogokrat se je že izrekla želja, da bi Slovani vsaj v toliko bili jedini, da imeli jednaka imena mesecev. Kakor vsekdar, smo mej južnimi Slovani mi Slovenci storili prvi korak ter posinovili latinska imena, odstranili zloglasni „Kozoprsk“ in druga taka malo dostojna imena. Od vseh nekdanjih imen ostal nam je jedini „kimovec“, ta pa je že „plurale tantum“, kadar se ozremo v deželno zbornico, ali sploh v politično življenje, kjer „kimavcev“ kar mrgoli.

Vendar pri vsem tem še ni nade, da se popolnem odkrijamo posebnih svojih mesečnih imen. V našem stoletji izumi se vsak dan kaj novega in tako je tudi dovtipen naš prijatelj z ozirom na posebne razmere skoval troje novih imen:

To pa je bilo tako:

Neki gospodek ima tako navado in tako ugodno znanje, da v poletnem času od 15. julija do sredi septembra redno leto za letom ostavlja našo prvostolnico ter odhaja v letovišče na svojega prijatelja graščino, kjer se mu tako godi, kakor svoje dni Izraelcem v Egiptu pri loncih, polnih mesa.

Ko je nekdanj v veselem društvu bil o tem govor, rekel je omenjeni dovtipni prijatelj:

„Zopet se bode okoristilo naše slovstvo. N. N. je že pri svojem prijatelji na graščini. A ker je v juliju določenih le petnajst dni, nadel bode temu mesecu ime: „Mali Skledoliznik.“

„Avgusta pa bode ondu prebil poštenih 31 dnij, torej bode ta mesec odslej: „Veliki Skledoliznik.“

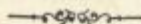
„Septembra pa se bode zopet treba ločiti, zaradi tega se bode ta mesec v bodoče imenoval: „Skledopad“.

Se non e vero, e bon trovato.

Uredništvo „Škrata“

konstatuje za danes samo to, da je gospod urednik Šuklje laž in obrekovalje, katero smo mu v lice vrgli, mirno

v žep utaknil. S tem je javno sam priznal, da je vse, kar je pisal o našem listu, bilo laž in obrekovanje. Čestitamo!

Olika na prodaj pri Antonu Proseniku, kramarji in l. obč. svetovalci v Metliki.

„Jurij s pušo“ streljal je v št. 9. v Metliško tarčo, kjer so stali novoimenovani paše, mufti, definator, age in begovi Metliški, Prosenik mej njimi kakor kramarpaša.

Da pokaže Prosenik mimogredočim, kako fino izobrazeno pesmice zlagati zna, začne pred hišo svoje žene tik državne ceste v pričo blagorodnega gospoda Samse, c. kr. uradnika, njegove gospe Antonije in svoje Alojzije, da se je po Dragah razlegalo, tako-le škandirati:

„Eni so paše, eni so age, eni so beg,

Ki je to notri dal, je pa en d . . . !“

Ta kitica se mu je tako dopala, da jo je ponavljal in z velikim krohotom začinil.

In takega, na tako nizki stopinji omike stoječega človeka, s takimi iz vsake količkaj pristojne družbe izključenimi izrazi naj še kdo obraja v Metliki! Greuter bi rekel: Pf . . . !

Tonček. Ali je res, da bode Šuklje Dolenjcem izposloval železnico?
Pepček. Res je, res. Samo tega še ne ve, ali naj bode kolodvor v Kolodvorskih ulicah, tikoma uredništva, ali pa v Kurji vasi.

Brezova.

Profesor radi v prvi šoli
Dijakom so takó dejali,
Če smo zaradi kake boli
Kedaj se opravičevali:
„Izgovor dober je i brezov.
Da bode le odrezov.“

Zavedni Notranjci pa bili
Za tron so se v deželnem zboru

Ter nanj junaka posadili,
Ki kimal zmir bo v svojem koru,
Ki vedno prav se bo odrezov —
Saj vender je **O-brezov**.

Kedó da tamkaj je pritiskal,
Pač res da mene briga malo;
Pa dobro, menim, da je piskal,
Ker vse po notah je plesalo.
Pa bil li brezov, bil Obrezov,
Le „fajn“ se je odrezov.

Zavedni Notranjec, o kje si,
Ki prej ponos si bil nam vedno?
Sedaj oči le k tlom povesi,
Ker nisi več, kar bil si predno
Takó si fino se odrezov — —
Sedaj postal si — brezov.

Koštrun.

Izredno klasičen slovensk stavek

nahaja se v nekei starej liturgični knjigi v Preski:

Ur um tud suh uk.

Lepa zastavica za naše filologe in slovničarje.

(*Rešitev.*) Tudi suhi uk uri um (auch ein trockenens Thema übt den Geist).

Stavek se glasi kakor kak kineški „King-Fu“.

„Dolgo čakaj, bo kmalu“

je že star pregovor, pa še vedno nov.

Dolgo čakamo že na ravnopravnost, a ni je.

Dolgo čakamo na *mestno hranilnico v Ljubljani* — a kmalu bodo bajé predložena pravila. Kdaj pa začne hranilnica poslovati, to se pa še ne ve, gotovo — kmalu.

Dolgo že leži Šumanova grško-slovenska slovnica na nekei mizi, in grščina se bode *kmalu* poučevala v slovenskem jeziku, a v tem letu še ne.

V čem sta si podobni predmestje Kandija v Rudolfovem in Ljubljana, v čem pa različni?

Obe sti podprti. A Kandija je podprta samo z jednim kolom, da v Krko ne zdrkne, Ljubljano pa brani *štirinajst tramov*, da v Ljubljano ne zleze.

Kdor še tega ne ve, naj se malo ogleda na Hradeckega mostu. Zares, krasen prizor!

P. n. naročnikom!

Prosimo, da vsi p. n. naročniki „Škrata“ ponove **pravočasno naročnino, tudi tisti, ki so še na dolgu**, sicer bi bili primorani ustavititi dopošiljanje našega lista.

Opravništvo „Škrata“.

Izhaja 10. in 25. dan vsacega meseca. Cena za vse leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četert leta 80 kr. Posamične številke po 15 krajc., pri opravištvu v „Narodni Tiskarni“, kateremu naj se pošiljajo naročnine, reklamacije in inserati. Slednji računijo se po dogovoru.

Založnik in odgovorni urednik: Ivan Železnikar. — Tiska „Narodna Tiskarna“.